

Різномічність письменників

Підготував ліцеїст групи
ЛВ-12

Метель О.

Коцюбинський Михайло Михайлович - український письменник, громадський діяч, голова «Просвіти» в Чернігові.

12-літнім підлітком він закохався у 16-річну дівчину, а щоби привернути її увагу, вирішив стати «великою людиною» і накинувся на книжки. Займав активну громадянську позицію, пропагував революційні та самостійницькі ідеї. Михайло Коцюбинський є одним із найоригінальніших українських прозаїків. Він одним із перших в українській літературі усвідомив потребу її реформаторства в напрямі модерної європейської прози.

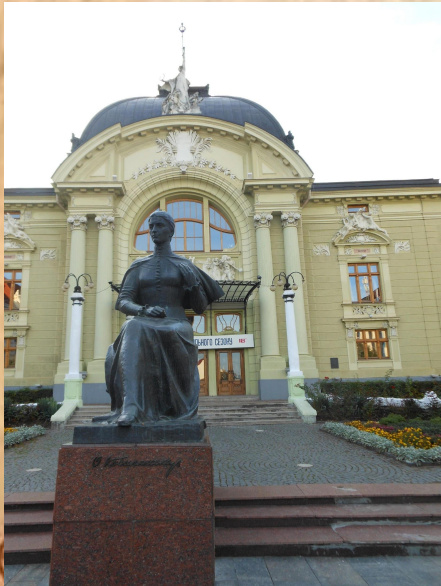

Могила М. Коцюбинському у Чернігові.

Кобиланська Ольга Юліанівна - українська письменниця, учасниця феміністичного руху на Буковині.

У Кимполунзі головним осередком культури був дім міського старости Йозефа Кохановського. У цьому домі Ольга випозичала книжки, слухала музику, «пізнавала гарних людей і зустрічалася з прихильністю до українців». Вона наполегливо здобуває знання самостійно: позичає книжки, користується підручниками братів, прислухається до їхніх розмов та дискусій, багато читає. Її починає цікавити жіноче питання та проблеми емансипації. Тоді ж Ольга Кобиланська робить перші літературні спроби — веде щоденник (німецькою), пише поодинокі вірші (польською та німецькою), прозові нариси. Окрім того, вона ще й потрохи малює, полюбляє їздити верхи в гори, грає в аматорських виставах. Німецька мова, як і німецька культура, відіграли позитивну роль у житті й творчості Кобиланської.

Могила О.Кобиланській в Чернівцях.

Стефаник Василь Семенович - український письменник, поет, майстер експресіоністичної новели, громадський діяч, політик. Посол (депутат) Австрійського парламенту від Галичини. Зять священника УГКЦ, посла Галицького сейму Кирила Гаморака.

Дитячі роки пройшли в атмосфері прадавніх традицій і звичаїв Покуття, тоді ж пізнав таємничий світ народних пісень, казок, легенд, переказів, познайомився з селянським побутом. Замість студіювання медицини він поринає у літературне і громадське життя Кракова. Будучи студентом, брав участь у діяльності молодіжного товариства «Академічна громада», у польських і українських студентських гуртках і літературних об'єднаннях, співпрацював з польськими видавцями. У студентські роки він особливо багато читає, пильно стежить за сучасною літературою, зближується з польськими письменниками.

Могила В. Стефаникові на пагорбі край Русова.

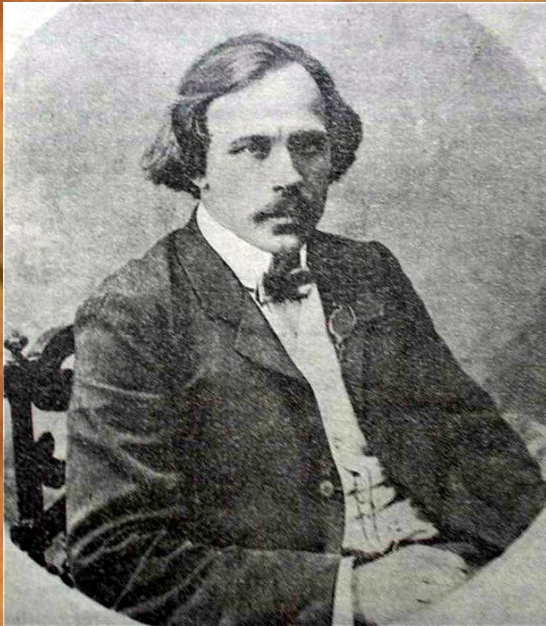
Косач Лариса Петрівна - українська письменниця, перекладач, культурная діячка.

Писала у жанрах поезії, лірики, епосу, драми, прози, публіцистики. Також працювала в ділянці фольклористики (220 народних мелодій записано з її голосу) і брала активну участь в українському національному русі.

У будинку Косачів часто збиралися письменники, художники і музиканти, влаштовувалися вечори і домашні концерти. Починає займатися драматургією, театральними постановками, кінематографією. Вона збагатила українську поезію новими темами й мотивами; досконало володіючи катренами й октавами, сонетами й оригінальними строфічними будовами, використовуючи гексаметр, верлібр, п'ятистоповий ямб тощо, вона збагатила строфіку, ритміку й метрику української поезії.

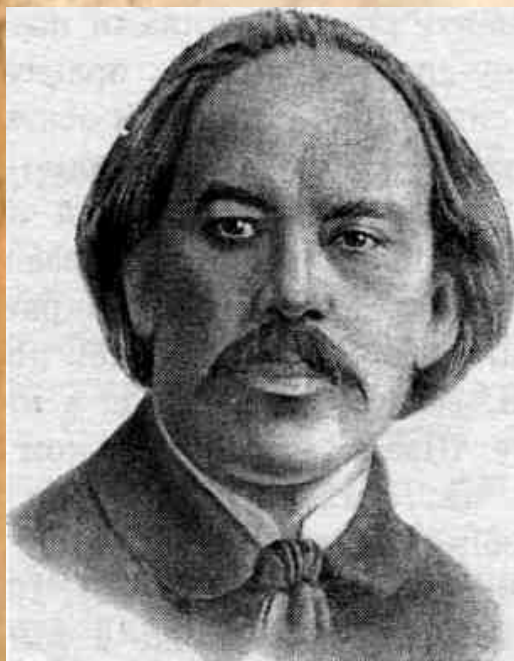

Могила Л. Українки на Байковому кладовищі в Києві

Вороний Микола Кіндратович - український письменник, перекладач, поет, режисер, актор, громадсько-політичний діяч, театрознавець. Один із засновників УЦР. Один із засновників і режисерів Національного театру.

Читав та поширював заборонену літературу. Працював бібліотекарем і коректором Наукового товариства ім. Шевченка, режисером театру «Руська бесіда», в редакції журналу «Життя і слово», де вів рубрику «Вісті з Росії». Допомігав І. Франкові у виданні газети «Громадський голос» і «Радикал», деякий час був неофіційним редактором журналу «Зоря».

Актор трупи залишивши сцену почав служив в установах Катеринодара, Харкова, Одеси, Чернігова. Один із засновників Української Центральної ради та Українського національного театру, який відкрив свій сезон постановкою «Пригвождених» В. Винниченка. Викладав в українській драматичній школі при Музичному інституті імені М. Лисенка, деякий час був директором цієї школи.

Могила В. Вороного в Одесі.

Кандиба Іванович Олександр (Олесь) - український письменник, поет, драматург, представник символізму.

Становлення поета припадає на часи революційного піднесення визвольного руху. Творами талановитого поета-лірика захопилася освічена громадськість, з нетерпінням очікуючи нових видань. Олесь видає за кордоном ряд збірок, основна тема яких — туга за Україною. Він також слідкує за літературними процесами в радянській Україні. Поет хоче відвести душу в сивій давнині, він багато пише про міжусобиці княжої доби, які призвели до занепаду Київської Русі. Певне, ця тема була нав'язана кривавою громадянською війною в Україні. Поета-вигнанця хвилюють жахливі вісті про голодомор 1933 р. в Україні, про арешти і розстріли української інтелігенції, зокрема про розправу над особистим приятелем та його дорослими синами. Трагедія, яка спіткала добре знайому родину Крушельницьких, стала імпульсом до написання за кілька днів січня 1935 р. драми «Земля обітована».

Могила О. Олесья в Празі.

Могила В. Винниченка в Франції.

Винниченко Володимир Кирилович - український політичний та державний діяч, прозаїк, драматург та художник.

В малого Володимира свідомість того, що на світі не всі люди рівні, що світ поділений на бідних і багатих. Усвідомлення свого становища не пригнітило малого, але викликало в нього протест та дієву реакцію: бійки з учнями, розбивання шибок у вчителів. Протести проти соціальної та національної нерівності заклали основи його революційності на все життя. У старших класах гімназії він взяв участь у революційній організації, написав революційну поему, за яку одержав тиждень «карцеру», а згодом його відрахували з гімназії. Але Володимир не кинув своїх студій. Він продовжував готуватися до матури (атестату зрілості) і склав, під натиском директора гімназії Володимир одержує диплом. Винниченко вступив на юридичний факультет Київського університету св. Володимира, де став членом Української студентської громади. Вступив до Революційної української партії. Незабаром новий арешт, дисциплінарний батальйон. Але він знову втік і нелегально відбув у еміграцію. Ризикуючи життям, не раз переходив кордон, беручи участь у переправленні революційної літератури в Росію. Після чергового арешту й ув'язнення зі загрозою довічної каторги, Винниченку, за допомогою товаришів, вдалося вирватися з рук царської охоранки. Не ризикуючи далі, він емігрував. Він — автор першого українського фантастичного роману усвоїх творах починає драмами Винниченко ропочавши з удосконаленого новими формальними елементами й мотивами реалізму перших оповідань; далі він дедалі більше переходить до імпресіоністичного стилю, яке в бездоганному вигляді можна побачити в творах і малої і великої форми Психологічний реалізм як перехідний етап панує в перших романах і більшості драм, які вирізняються сценічністю, гостротою й цікавістю інтриги, яка побудована на контрастах.

Дякую за увагу!

